

на шубржцытъ въ които ся заплете горкыйтъ Мервентъ, бѣше подъ теченіето което падаше клоко-
чуще връзъ главѣтъ му, окаяниото куче сякашъ
че ся удави и прѣстанѣ отъ да ся дърпа и да
ся мъчи за да ся отърве, а жалнытъ му бауца-
нія ся виждахъ като прѣдсмъртны плачове. То-
газъ г-жа Маргарита като ся хванѣ подъ мыш-
цѣтъ ми пришепихъ ми ниско на ухото :

— Загынѣ. . . . хайде господине. . . . да
си идемъ по-скоро, не можѣ да търпиѣ да го
слушамъ, какъ баучи. . . .

Азъ като ѣхъ погледнѣхъ видѣхъ че скърбѣтъ,
тѣженіето и свидостѣта бѣхъ измѣнили приблѣд-
нѣлото ѣ лице, и че подъ очитѣ ѣ бѣше ся о-
черталъ черъ единъ кругъ.

— Да пратимъ тамо ладїѣтъ, рекохъ, не въз-
можно е ; но ако ми допрощавате, понеже знаѣхъ
малко да плавамъ, да идѣ да му помогнѣ.

— Не ; не ; не дѣйте ся опытва на това
Много е далечъ Освѣтъ туй, всякога съмъ чу-
вала че рѣката е дълбока и опасна подъ водо-
скокѣтъ.

— Не ся беспокойте, Господже, умѣтъ ми е
на мѣсто. И тутакъ си съблекохъ горнѣтъ си
дрехѣ и ся ввѣрихъ въ езерото, като ся при-
пазвахъ да не приближиѣ до водоскокѣтъ. И на-
истинѣ мѣстото бѣше много дълбоко, защото само
когато приближихъ до горкыйтъ Мервена стѣснихъ
на дѣно. Не знаѣхъ да ли е было нѣкога тука нѣ-